

SALUT



La secretària general de Salut, Meritxell Masó, entregant el xec de la beca al psicòleg clínic de la Fundació Lluita contra la Sida José Antonio Muñoz. FRANCESC MELCION

La Fundació Lluita contra la Sida obté la beca Carles Capdevila

El projecte proposa millorar la vida dels pacients amb covid persistent

TONI VALL
BARCELONA

“Els guants estan molt bé però per agafar la mà d’un pacient és millor treure-te’ls”. Ho té clar Desirée Ruiz, infermera i supervisora de l’UCI de l’Hospital del Mar des del juny del 2019. Notar el tacte de la pell, l’escalf de qui està per tu, és fonamental per al pacient. La llàstima és que en era de pandèmia això no sempre és possible, en especial durant els mesos més durs, quan les UCI dels hospitals estaven plenes a vessar. Ruiz ho explicava ahir durant la conversa que tenia amb Antoni Bassas a l’auditori del CaixaForum durant l’acte d’anunci i lliurament de la beca Carles Capdevila a la cura de les persones, dotada amb 20.000 euros, i amb la col·laboració de la Fundació Bancària La Caixa. El reconeixement va recaure finalment en la Fundació Lluita contra la Sida, amb seu a l’Hospital Germans Trias i Pujol de Badalona, que proposa un programa d’atenció a distància per investigar els beneficis de l’ús de la rehabilitació cognitiva en la millora dels pacients de covid persistent.

Va recollir el guardó un dels seus responsables, el psicòleg clínic i doctor en neurociència José Antonio Muñoz. Destacava per sobre de tot la imprescindible feina de l’equip humà amb qui treballa i recal·lava la importància de “compartir, ajudar i tenir cura”. L’essència fonamental de la beca –dotada amb 20.000 euros– és ser fidel al que Bassas anomena “les dues cebes del Carles durant els últims anys de la seva vida”: l’educació i, justament, la cura de les persones. Així doncs, la beca es concedeix cada any i alternativament premia realitats vinculades amb l’educació o amb la ciència i la medicina. Enguany toca medicina, singularment apropiada en temps de covid-19.

En aquest sentit, les paraules de Desirée Ruiz cobraven tot el sentit: la tasca de les infermeres durant l’últim any i mig ha sigut decisiva i tot reconeixement és poc per a un col·lectiu –el sanitari en general– que Ruiz reconeixia “cansat” amb quadres recurrents de necessitat de suport psicològic, ansietat, insomni i temptacions de deixar la professió. Iniciatives com la beca que ens ocupa poden posar un gra de sorra per fer minvar el dolor acumulat.

Medicina
Els projectes finalistes es dediquen a pal·liar els efectes de la pandèmia

Previsió
Clotet diu que no s’ha d’abaixar la guàrdia i que cal continuar amatents

El projecte guanyador es va imposar als altres dos candidats a aconseguir la beca Capdevila: la Federació Salut Mental de Catalunya i l’Hospital de Terrassa - Consorci Sanitari de Terrassa. Totes tres candidatures (la guardonada i les altres dues) han destacat per la seva tasca d’investigar i intentar pal·liar els efectes que el covid-19 ha deixat sobre les persones.

Acompanyament de les persones

Amb el mateix punt de vista s’expressava ahir el doctor Bonaventura Clotet, membre del jurat de la beca, que posava en relleu també el paper cabdal i troncal d’infermeria en molts graons d’intervenció mèdica i clínica als hospitals i les UCI, en especial la cura i l’acompanyament de les persones infectades i que havien d’estar soles, aïllades, per poder garantir les màximes condicions de cura a la seva llarga i costosa recuperació. Així mateix, Clotet emfatitzava la necessitat vital de continuar amatents i previnguts, i no abaixar la guàrdia perquè realitats com la variant òmicron –ara de total actualitat– revelen que la lluita continua. “Jo diria que no cal estar preocupadíssims per a aquesta nova variant sempre

que la vacunació es mantingui com a prioritat a tot el món”.

Clotet va viure en primera línia dues pandèmies: la sida i el coronavirus. De la primera –de la qual és un profund coneixedor–, malgrat la devastació mortífera que va comportar, se’n poden treure també coses positives: va generar molt coneixement, va conscienciar molt la societat i va fer sorgir moviments molt proactius a tot el món. Per tant, mascareta, distància física i tests ràpids. ¿Hi haurà un abans i un després del covid-19? Opinava que sens dubte sí, però no tenia del tot clar que en l’àmbit polític hi hagi encara avui dia prou conscienciació per dedicar gaires més recursos econòmics a la investigació: “S’ha demostrat que és bàsica l’anticipació, el fet de poder anar per endavant”.

Valia la pena tornar al testimoni de la infermera Ruiz, que es va convertir en coordinadora de l’UCI de l’Hospital del Mar nou mesos abans de l’esclat de la pandèmia. “Cap màster t’ensenya a enfrontar-t’hi. Ens faltava espai, infermeres i respiradors. La impotència era molt gran”. Encara més quan sabien que s’estava deixant de banda l’abordatge i el tractament d’altres patologies molt importants per fer front a les urgències del moment. “Què és el més dur?”, li preguntava Bassas. Ho tenia clar: “Que un malalt t’agafi la mà i que et demani que t’acomiadis de la seva filla perquè estan a punt d’intubar-lo i no sap si se’n sortirà”. No només el tacte d’una mà sense guant pot ser reconfortant, molts testimonis de persones que han patit el virus destaquen la importància de la veu dels metges i les infermeres i dels ulls que es veuen sobre la imprescindible mascareta. —